

DANIELLE
CARSON

Volledige
OVERGAVE

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Danielle Carson

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1507 1

ISBN 978 94 027 7049 0 (e-book)

NUR 343

Eerste druk in deze uitgave december 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Alex

Eén ding dat ik iedereen afraad te doen in een stad als New York, is zelf autorijden.

Zolang je de stad verlaat gaat het nog wel, maar wanneer je de stad in rijdt, lijkt het alsof je in een mierenhoop van auto's terecht bent gekomen. Na veel binnensmonds gevloek slaak ik dan ook een zucht van opluchting wanneer ik het gerechtsgebouw heb bereikt. Ik heb zelfs het geluk dat er nog een paar lege parkeervakken zijn. Nog zoiets aan deze stad: vind maar eens een parkeerplek.

Iets dat me dan wel goed afgaat is het inparkeren zelf. Soepeltjes draai ik een paar keer met de palm van mijn hand tegen het stuur en dan sta ik perfect geparkeerd. Op datzelfde moment wordt mijn bumper aangetaakt.

What the fuck?

Via de achteruitkijkspiegel zie ik iets wat lijkt op een rood autodak. Ik zet de auto op de handrem en doe de motor uit. Dan stap ik uit, op hetzelfde moment dat de deur van de rode Lamborghini openzwaait. Ik loop naar de achterkant van mijn auto en kijk even naar de bumper van de Lamborghini, die zo dicht achter mijn wagen staat dat er misschien net een platte hand tussen past. Met mijn schouder leun ik tegen mijn Range Rover en sla mijn armen over elkaar. Eens zien welke eikel mijn auto heeft geschampt.

Het is echter geen man, maar een jonge vrouw die uit de sportwagen stapt. Het zou geen verrassing moeten zijn. Ik moet nog altijd de eerste vrouw tegenkomen die wél fatsoenlijk kan inparkeren. Mijn blik blijft haar volgen als ze het portier achter zich dichtslaat. Ik schat haar eind

twintig, niet veel jonger dan ik in ieder geval. En ze is knap. Belachelijk knap zelfs en ze heeft een verdomd mooi lichaam, dat extra goed tot z'n recht komt in het strakke, ongetwijfeld dure, witte mantelpakje dat ze draagt. Ze gooit haar lange donkere haar over haar schouder en draait haar hoofd mijn kant op.

Voordat ze iets kan zeggen, gebaar ik naar haar auto en zeg: 'Jij raakte mij.'

Haar wenkbrauwen schieten omhoog en ze kijkt even naar onze auto's. Als ze haar blik weer op mij richt, slaat ze eveneens haar armen over elkaar. 'Het was slechts een licht kusje en ik zie geen schade. En daarbij, als iemand de schuld moet krijgen, ben jij het. Jij ging achteruit terwijl ik aan kwam rijden. Een gebrek aan goed spiegelen.'

Ik stoot een vreugdeloos lachje uit. Wie denkt ze wel niet dat ze is? Zij stond er nog niet toen ik de auto in zijn achteruit zette, dus wiens fout is het nu echt? 'Ik kan je met alle gemak voor de rechter slepen om dit uit te vechten,' zeg ik koeltjes.

De knappe zwartharige dame gniffelt en stapt naar me toe. Ze duwt haar zonnebril wat naar beneden zodat ze me over de rand kan aankijken. Haar donkerbruine ogen nemen me uitdagend op. 'Ik waarschuw je nu maar alvast: dat ga je keihard verliezen.'

Ze geeft een zacht klopje op mijn borst. Dan duwt ze haar zonnebril recht, om vervolgens doodleuk weg te lopen richting de trappen van het gerechtsgebouw. Ik staar haar verbaasd na. Het lef van die griet.

Ik staar nog even naar de ruimte tussen onze wagens. Het wordt millimeterwerk om mijn auto daar straks uit te krijgen. Ik schud mijn hoofd en loop dan eveneens richting de trappen van het indrukwekkende gerechtsgebouw dat voor me opdoemt. Wanneer ik bovenaan ben, is de tuthola die tegen mijn auto aanreed in geen velden of wegen meer te bekennen. Misschien maar beter ook. Het laatste wat ik vandaag nodig heb, is nog meer irritatie.

Ik loop het gebouw binnen, meld me aan bij de balie waar ik mijn

dienstwapen tijdelijk moet achterlaten en zet koers naar de aangewezen rechtszaal waar ik moet zijn. De deuren van de zaal staan open en er zijn al wat mensen binnen. Ik slenter door het gangpad van de publieke tribune, dat afgescheiden is van het gedeelte waar de rechters, jury, advocaten en verdachten straks zullen plaatsnemen wanneer de rechtszaak begint. Afgaande op het aantal bezoekers dat binnendruppelt, is er behoorlijk wat animo voor deze rechtszaak.

Als ik mijn partner, Jake Watson, zie zitten op een van de banken, kies ik die rij en plof naast hem neer.

‘Wat ben jij laat,’ merkt hij op, terwijl hij nog wat door een dossier blaardert. Jake en ik zijn hier omdat wij als rechercheurs van deze zaak gevraagd zijn om een verklaring af te leggen. Jake zal dat straks doen, zodat we onze bevindingen kunnen onderbouwen tegenover de jury en rechters. We wisselen het altijd af bij dit soort zaken; de ene keer legt hij een verklaring af en de andere keer doe ik dat.

Ik leun achterover en laat mijn arm op de houten rugleuning rusten. ‘Ik kwam vanochtend bij Isabelle en mijn ouders bleken daar ook te zijn.’

‘Gezellig,’ zegt Jake sarcastisch.

‘En vervolgens knalt er een griet in een Lamborghini tegen me op terwijl ik net geparkeerd sta en dan heeft ze ook nog het lef om mij de schuld te geven.’

Jake vindt het blijkbaar behoorlijk vermakelijk, want hij moffelt een lach weg met een kuchje. Ik rol met mijn ogen. Van je vrienden moet je het hebben.

Terwijl Jake de laatste aantekeningen doorneemt, laat ik mijn blik door de zaal glijden. Ik zie een aantal journalisten die al driftig in hun notitieboekjes zitten te krabbelen. De advocaten van het slachtoffer zijn ook al aanwezig. Het slachtoffer zal er zelf niet zijn, want zij ligt momenteel nog in het ziekenhuis nadat ze ternauwernood een gewelddadige aanval van haar eigen vriend heeft overleefd.

Vanuit mijn ooghoek zie ik nog een groepje mensen binnen lopen. De helft neemt plaats op de bank direct achter de afscheiding. De andere twee – een man en een vrouw – lopen het houten poortje door en nemen plaats aan de tafel van de verdediging.

Mijn blik blijft rusten op de vrouw. Het is de meid die me eerder nog verzekerde dat ik een rechtszaak tegen haar keihard zou gaan verliezen.

Ik stoot Jake aan. ‘Weet jij wie zij is?’

Hij volgt mijn blik. ‘De advocate?’

Ik hum.

‘Dat is Triana Richman, een strafrechtadvocaat van Richman & Pierce.’

‘Als in, dé Richman?’

‘Hm,’ bevestigt Jake en richt zich weer op de notities. ‘Ze is het zusje van Damien.’

Dat verklaart waarom ze zo arrogant deed toen ik dreigde met een rechtszaak. ‘Wacht, is zij dan ook een dochter van Thomas Richman?’

‘Dat lijkt me wel als Damien haar broer is,’ zegt hij droog.

Ja, weet ik veel. Tegenwoordig is alles mogelijk.

Mijn blik gaat weer naar haar toe; mijn aandacht volledig op de bloedmooie advocate gericht. Ze wisselt een paar woorden met haar collega die al aan de tafel heeft plaatsgenomen, voordat ze naar de advocaat van de tegenpartij loopt om diens hand te schudden. Daardoor krijg ik haar gezicht in beeld, ditmaal zonder zonnebril, en ook dat stelt niet teleur. Haar hartvormige gelaat, donkere ogen en volle lippen lijken dicht bij perfectie te komen. Haar zwarte steile haar reikt tot halverwege haar rug en past perfect bij haar hispanic uiterlijk.

Nauwlettend volg ik haar bewegingen als ze terugloopt naar de tafel van de verdediging. Ze staat met haar rug naar me toe wanneer ze de spullen uit haar duur uitzierende aktetas haalt en ik kan het niet helpen

dat mijn ogen afdwalen naar haar billen. In het strakke mantelpakje komen die perfect tot hun recht.

Mijn aandacht wordt getrokken door de zijdeur die opengaat, waarna de verdachte wordt binnengebracht door twee agenten. Triana spreekt kort met haar cliënt, voordat er wordt verzocht te gaan staan voor de rechters die op hun beurt de zaal via de achterkamer betreden.

Ik probeer me te concentreren op de zitting, voor zover dat mogelijk is vanwege de afleiding die slechts een paar meter van me verwijderd is. Al vrij snel is het tijd voor Jake om in de getuigenbank plaats te nemen. Hij beantwoordt alle vragen van zowel de aanklagers als de verdediging en laat het bewijs zien dat wij tijdens ons onderzoek hebben gevonden. Wanneer beide partijen verklaren voor hem geen verdere vragen meer te hebben, geeft de rechter aan dat Jake weer naar zijn plek mag terugkeren.

Mijn aandacht is inmiddels weer volledig op de knappe advocate gericht als zij het woord neemt om de jury en de rechters ervan te overtuigen dat de verdachte ontoerekeningsvatbaar is. De verdachte die momenteel uiterst onschuldig toekijkt hoe zijn advocaat verklaart dat hij last had van een persoonlijkheidsstoornis ten tijde van het incident – de poging tot moord op zijn vriendin. Hij kijkt berouwvol, laat zo nu en dan zijn hoofd hangen en lijkt te proberen om de jury met zijn blik te overtuigen dat hij écht geen kwaad in de zin had.

O ja, daar komen de krokodillentranen.

Maar volgens de bevindingen van twee psychologen en naar aanleiding van ons eigen onderzoek, wijzen zijn acties duidelijk in de richting van een poging tot moord.

Hij had zijn vriendin bewust naar zijn appartement gelokt met de intentie om haar van het leven te beroven. Alles wees erop, van de duct-tape waarmee ze was vastgebonden tot de verklaringen van de burens die hem hadden horen schreeuwen. Bovendien heb ik de blik in zijn ogen gezien vlak nadat hij zijn vriendin met zeventien messteken in

koelen bloede had neergestoken. En het enige wat ik in zijn blik zag toen de vrouw zwaargewond naar het ziekenhuis werd afgevoerd, was pure agressie en geen spoortje van berouw.

En toch weet Triana me bijna ervan te overtuigen dat deze man niet zichzelf was ten tijde van het incident en dus geen hoge straf zou mogen krijgen. Ik luister aandachtig naar elk woord dat ze uitspreekt. En het is niet enkel haar fluwelen stem die me in de ban houdt; de zelfverzekerdheid die ze uitstraalt en de sensuele manier waarop ze haar lichaam beweegt waardoor de rondingen van haar lichaam nog meer worden benadrukt, brengen mijn hoofd op hol. Alles aan deze vrouw schreeuwt seks.

Wanneer de zitting is afgelopen en we de zaal verlaten, hou ik op de gang mijn pas in.

‘Ga jij maar vast terug naar het bureau,’ zeg ik tegen Jake. Ik werp nog een blik de zaal in, waar de advocaten van beide partijen met elkaar staan te praten. Van de felheid die tijdens hun betogen tussen hen opklaaide, is nu niks meer te merken. Het is alsof ze een toneelstukje opvoeren wanneer de rechtszaak in volle gang is en dat stopt wanneer de zitting is geëindigd.

‘Ik dacht dat je meteen weg wilde,’ zegt Jake.

‘Ik ben van gedachten veranderd.’

Hij volgt mijn blik naar de zaal. ‘Door een zekere advocate zeker?’

Ik grijns enkel als antwoord.

Hij schudt gniffelend zijn hoofd. ‘Ik zie je straks op het bureau.’

Terwijl Jake ervandoor gaat, leun ik tegen de muur en wacht geduldig tot de zaal leegloopt. Het duurt niet lang voordat ook Triana aanstalten maakt de zaal te verlaten.

‘Indrukwekkend pleidooi dat je daar hield,’ zeg ik als ze me passeert.

Ze houdt haar pas in, net als de blondine naast haar, en draait zich naar me toe. Ze slaakt een zucht als ze me ziet. ‘Jij weer.’

Ik grijns en zet me af tegen de muur.

Ze laat haar blik over me heen glijden voordat ze me recht aankijkt. ‘Laat me raden: je bent een rechercheur.’

‘Wat gaf het weg?’

‘De arrogantie die van je af straalt. Plus, je badge hangt zichtbaar aan je riem.’

‘Je bent ook nog observerend,’ plaag ik. ‘Dan heb je vast ook al kunnen raden waarom ik hier op je wacht.’

Ze zucht. ‘Nogmaals: het was jouw fout dat je niet goed in je spiegels keek.’

‘Dat zie ik anders,’ zeg ik schouderophalend. ‘Dus, hoe gaan we dit oplossen? Je kunt me natuurlijk ook trakteren op koffie of iets sterkers.’

Hé, als ik een mooie vrouw zie, heb ik liever een leuke avond met haar dan dat we staan te bekvechten.

Haar ogen vernauwen. Dan steekt ze haar hand uit naar de dame achter zich, zonder zich van mij af te wenden. De blondine lijkt geen woorden nodig te hebben om te weten wat haar bazin wil en reikt haar een chequeboekje en een pen aan. Triana krabbelt iets in het boekje en scheurt er dan een cheque uit.

Die drukt ze in mijn hand en zegt: ‘Ik heb geen enkele intentie om nog een minuut langer dan nodig is met jou door te brengen. Dit zou genoeg moeten zijn voor de schade.’

Daarop draait ze zich om en loopt weg, met de blondine achter zich aan.

Ik kijk naar de cheque, waar een bedrag van vijfhonderd dollar op staat. Mijn blik gaat weer naar Triana. Het spiertje in mijn kaak trilt en ik verkreuk de cheque in mijn vuist. Vergeet wat ik eerder zei over een leuke avond met haar. Normaal kan ik dit felle gedrag bij een vrouw wel waarderen, maar zij heeft het zojuist voor elkaar gekregen om voor de tweede keer vandaag het bloed onder mijn nagels vandaan te halen.

Hoofdstuk 2

Triana

‘Hoe komt het dat, elke keer wanneer jij naar de rechtbank komt, er altijd wel iemand met je probeert te flirten?’ Mijn assistente, Lauren Scott, schudt haar hoofd wanneer ze de dossiermappen van me overneemt en ons een weg naar de uitgang banen.

Ik antwoord niet nu ik me alsmaar gepikeerder voel worden. Ik werp nog een blik over mijn schouder en zie dat de rechercheur inmiddels al verdwenen is. Toegegeven: hij is knap. Sommigen zouden zelfs zeggen dat hij onweerstaanbaar knap is met zijn lange, afgetrainde lichaam en indringende blik. Zijn strakke kaaklijn die schuilgaat onder een licht stoppelbaardje en zwart golvend haar dat wat meer zou krullen als het langer zou zijn geweest. Een ware lust voor het oog. Maar ik heb geen interesse – zeker niet na de aanvaring van eerder – noch tijd om in te gaan op zijn versierpoging.

Na een korte stop bij het damestoilet, lopen we het gerechtsgebouw uit waarna Lauren naast me in mijn sportwagen plaatsneemt. De Range Rover en de bijbehorende rechercheur zijn verdwenen. Hij zou het eens moeten proberen om me aan te klagen. Eens zien of hij nog zo arrogant is als ik hem keihard versla in de rechtszaal.

Met iets te veel agressie duw ik het gaspedaal in, waardoor de motor van mijn Lamborghini hard ronkt. Ik voel dat Lauren me even aankijkt, maar ze is zo verstandig om haar mond te houden. Ik voeg in tussen het verkeer, nog altijd nukkig over de aanvaring met de rechercheur.

De zon weerkaatst tegen de glazen wolkenkrabber waarin het advocatenkantoor van Richman & Pierce is gevestigd. Het gebouw is nor-

maal al indrukwekkend, maar door de weerkaatsing lijkt het haast te stralen.

De naaldhakken van mijn zwarte Jimmy Choo's, die een statement op zich zijn door de grote, gazen strikken op de hiel van de stiletto's, tikken luid op de marmeren vloer wanneer we de lobby betreden.

Mooie schoenen zijn voor mij een must. Die verhogen mijn zelfverzekerdheid wanneer ik in de rechtszaal sta. Omdat ik tijdens mijn rondreis uitsluitend rondliep op sneakers of slippers – een aantal uitzonderingen wanneer ik een avondje uit was in Milaan of Mexico City daargelaten – was het bij terugkeer weer even wennen aan de hoge hakken die een hele wand van mijn inloopkast in beslag nemen.

Ik volg Lauren door de toegangspoortjes en stap achter haar aan de lift in, die verder verlaten is. De liftdeuren schuiven weer open op de bovenste verdieping, waar de receptioniste, die de meest uitgesproken kledingstijl heeft van dit kantoor, ons van achter de ontvangstbalie begroet.

'Ah, jullie zijn terug,' zegt Jenna, die vandaag een lange, feloranje jurk draagt en een bijpassende kleur lipstick.

Lauren blijft bij Jenna's balie staan om een praatje te maken terwijl ik doorloop naar mijn kantoor. De enkele medewerkers die ik onderweg tegenkom begroet ik met een kort knikje.

Ik gooi mijn lange, dunne jas over de rugleuning van mijn stoel, plof neer en draai me naar het uitzicht toe. In mijn hoofd loop ik de rechtszaak van deze ochtend na. Een klopje op de deur onderbreekt mijn gedachtegang. Ik draai me weer om en zie dat mijn broer, Damien, komt binnen lopen.

Tot een jaar geleden was hij Managing Partner bij Richman & Pierce. Nu delen wij die functie nadat eerst onze vader was afgetreden en vervolgens de andere oprichter, Graham Pierce. Ze zitten allebei nog wel in het bestuur, maar nu runnen Damien en ik het advocatenbureau dat onze vader en Graham groot hebben gemaakt.

‘Hoe ging het?’ vraagt hij als hij langs me heen loopt. Voor het raam, dat de hele achterwand van mijn kantoor beslaat, blijft hij stilstaan.

Ik draai mijn stoel met hem mee en zeg: ‘Het zal lastig worden om deze zaak te winnen.’

‘Dat had ik al wel verwacht.’ Damien steekt zijn handen in de broekzakken van zijn nachtblauwe pantalon, zijn blik nog altijd naar buiten gericht.

Ik leun met mijn elleboog op de leuning van de bureaustoel en ondersteun mijn hoofd met mijn hand terwijl ik naar de stad staar die zich onder ons uitstrekt. ‘Die vent is een monster dat levenslang opgesloten zou moeten worden, maar het is mijn werk om het tegendeel te bewijzen, dus ik doe mijn uiterste best om mijn persoonlijke gevoelens over deze zaak uit te sluiten.’

Damien gniffelt. ‘Bikkelhard als altijd.’

Er valt een stilte tussen ons, waarin we beiden in gedachten verzonken zijn. Na een tijdje verbreekt Damien die stilte. ‘Heb je nog wat van pa gehoord?’

‘Je kunt hem zelf ook eens bellen, weet je.’

Sinds onze moeder jaren geleden bij ons is weggegaan, is de relatie tussen Damien en mijn vader moeizaam. Hoewel hun relatie het afgelopen jaar wel iets is verbeterd, blijft Damien onze vader de schuld geven van het vertrek van onze moeder en dat zie ik ook niet snel veranderen.

‘Je klinkt net als Allison,’ bromt hij.

Grijnzend kijk ik zijn kant op. ‘Die vrouw van je is duidelijk de slimste van jullie twee.’

Hij rolt met zijn ogen maar toch trekt zijn mondhoek een fractie omhoog.

‘Pap komt dit weekend naar de stad, samen met Rose,’ vervolg ik.

‘Hij heeft er na de scheiding geen gras over laten groeien.’

Ik snuif. ‘Pap is duizendmaal gelukkiger nu hij met Rose is, dat weet

jij als geen ander. En geef toe: wij zijn allemaal beter af zonder dat krenge van een Victoria.’

Dat mijn broer en vader dezelfde ex delen is nog altijd huiveringwekkend. Maar ja, pap wist dan ook niet dat zijn tweede – en veel jongere – vrouw ooit met zijn zoon samen was voordat zij een relatie kregen, iets wat iedereen voor hem verborgen hield toen hij haar aan ons voorstelde. Achteraf was Victoria niets meer dan een opvulling van de leegte die wij hadden achtergelaten toen we allemaal uit huis gingen. Pap was eenzaam en al snel nadat hij Victoria was tegengekomen pronkte er een glinsterende ring aan haar vinger.

Maar dat is gelukkig verleden tijd, helemaal toen bleek dat Victoria op meer dan alleen geld uit leek te zijn tijdens haar huwelijk met mijn vader; ze wilde ook ons advocatenbureau en daarmee ons imago besmeuren. Goddank heb ik een *badass* schoonzus die met haar recherskills alles heeft weten te ontmaskeren. Nu is mijn vader gelukkig met de lieve Rose. Die twee kenden elkaar al jaren, maar waren beiden blind voor de affectie van de ander.

‘Pap had het erover dat hij met ons allemaal uit eten wilde als ze naar de stad kwamen, dus ik gok dat Maya en Isaac ook hierheen komen dit weekend. Hij zal jou of Ally nog wel bellen.’

Damien humt maar gaat er verder niet meer op in. De drang om met mijn ogen te rollen is groot, maar ik weet me te beheersen. We zullen zien of de band tussen vader en zoon ooit nog gelijmd kan worden. Voor nu ben ik allang blij dat Damien onze vader en onze familieweekenden niet langer vermijdt – al vermoed ik dat Allison daar een grote rol bij heeft gespeeld.

‘Ik heb zo een afspraak buiten de deur,’ zegt Damien als hij weer naar de deur loopt. ‘Als je nog hulp nodig hebt met de zaak... Bel mij dan niet.’

Ik kijk hem stoïcijns aan. ‘Heeft iemand je ooit verteld dat je een eersteklas eikel kunt zijn?’

‘Meer dan eens,’ grijnst hij en dan verlaat hij mijn kantoor.

Het is al zeven uur geweest als Lauren haar hoofd om de hoek van de deur van mijn kantoor steekt. ‘Heb je nog iets nodig voordat ik ga?’

Ik kijk op van mijn laptop en schud mijn hoofd. ‘Nee hoor, ga maar lekker naar huis.’

Lauren trekt haar jas al aan voordat ik dat goed en wel heb gezegd. Ze kent me inmiddels als geen ander. Dat wordt nog eens bevestigd als ze zegt: ‘Vergeet niet wat te eten hè?’

‘Ja, baas,’ antwoord ik plagend. Toch moet ik toegeven dat het me waarschijnlijk ontschoten zou zijn als Lauren me er niet aan herinnerd had. Het is dit jaar een gewoonte geworden dat ik maaltijden oversla, met name wanneer dit onder werktijd is.

Lauren gniffelt. ‘Tot morgen.’

Terwijl Lauren het voor gezien houdt, richt ik me weer op het document dat openstaat op mijn laptop.

Er lijken slechts een paar minuten te zijn verstreken als Damien, leunend tegen de deurpost, met een klopje op het hout zijn aanwezigheid kenbaar maakt. Pas als ik opkijk van mijn scherm krijg ik door dat het buiten al donker is geworden. Er zijn dus wel meer dan een paar minuten verstreken sinds Lauren is vertrokken.

‘Ik ga er zo vandoor,’ deelt mijn broer mee.

Ik hum. ‘Ik wil nog wat werk afmaken.’

‘Niet weer tot middernacht blijven, hè?’

Ik leun achterover en trek mijn wenkbrauwen op. ‘Moet jij nodig zeggen. Wie was voorheen degene die nachtenlang doorhaalde op kantoor?’

‘Toen had ik geen reden om naar huis te gaan.’ Grijnzend houdt hij zijn hand met een glimmende trouwring omhoog. ‘Nu is dat een ander verhaal.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Soms herken ik mijn eigen broer niet meer.’

‘Waren jij en Maya niet degenen die me pushten om achter Allison aan te gaan?’

‘Omdat jij de idioot was die haar had weggejaagd.’

‘*What’s new* in huize Richman,’ zegt hij gekscherend.

Als Damien gedag heeft gezegd, sta ik op om naar de koffiekamer te gaan. Uit de koelkast haal ik een oosterse maaltijdsalade – met dank aan Lauren, die hem voor me heeft achtergelaten – en het flesje vruchtensap dat ernaast staat. Gewapend met deze eenvoudige maar efficiënte maaltijd loop ik terug naar mijn kantoor.

Tegen de tijd dat ik klaar ben met eten en het werk heb afgerond, ben ik zo gaar als boter. Ik leun achterover terwijl ik mijn armen strek. Het digitale klokje onderin het scherm van mijn laptop geeft aan dat het al na elf uur is.

Het is genoeg geweest voor vandaag.

Ik sluit de laptop af en ruim mijn bureau een beetje op zodat ik morgen niet direct weer in een zee van papieren terechtkom. Dan trek ik mijn jas aan, pak mijn tas en doe het licht uit voor ik de deur van mijn kantoor achter me dichttrek.

Terwijl ik door de toegangspoortjes loop en de lobby doorkruis, die zo goed als verlaten is, stel ik vast dat ik nog geen zin heb om direct naar huis te gaan. Ik heb wat ontspanning nodig voordat ik ga slapen.

Ik zet koers naar een nabijgelegen bar, waar ik inmiddels vaste klant ben geworden sinds ik aan de slag ben gegaan bij het advocatenbureau. Eenmaal binnen brengt de lift me naar de 34ste verdieping. Wanneer de deuren openschuiven, wordt het luxe interieur van de bar onthuld, waar de skyline het grootste decor vormt. De hippe bar, waar het licht altijd gedimd is en jazzmuziek zachtjes op de achtergrond draait, is populair bij zakenmensen. Ik begeef me naar de bar en ga op een van de fluwelen barkrukken zitten, sla mijn benen elegant over elkaar en sein de barman. Binnen no-time wordt er een Dirty martini voor me neergezet.

Ik neem een slokje van mijn cocktail en negeer de gesprekken rondom me terwijl ik naar buiten staar. Het duurt niet lang voor mijn rustmomentje verstoord wordt door een zeer aantrekkelijke man.

‘Is deze plek vrij?’ vraagt hij met een charmante glimlach.

Zijn intenties zijn meteen duidelijk. Er zijn immers nog vele bar-krukken vrij langs de lange bar, maar *Mister Tall, dark and handsome* kiest bewust de kruk naast mij.

Mijn blik gaat direct naar zijn rechterhand om te controleren of hij een trouwring draagt of een teken dat die daar ooit heeft gezeten, maar noch het een noch het ander is het geval. Hij zou de perfecte afleiding kunnen zijn voor de drukte die rondraast in mijn hoofd.

Ik ga niks met getrouwde mannen beginnen. Dat is een regel die ik lange tijd geleden al voor mezelf heb opgesteld nadat ik ontdekte dat de man met wie ik al een tijdje datete, getrouwd bleek te zijn én vader van twee jonge kinderen was. Deze woest aantrekkelijke man lijkt sowieso een van de twee niet te zijn.

Ik gebaar naar de kruk naast me. Hij maakt meteen gebruik van mijn uitnodiging.

‘Wat drink je?’ vraagt hij als hij gaat zitten en knikt naar mijn bijna lege glas.

‘Dirty martini.’

Hij seint de barman, die meteen naar ons toekomt. ‘Mag ik nog een dirty martini voor deze dame en een whiskey on the rocks?’

De barman gaat aan de slag met de drankjes, terwijl *Tall, dark and handsome* zijn lichaam volledig naar mij toe draait.

Ik steun met mijn elleboog op het zwarte glanzende blad van de bar en laat mijn kin op mijn hand rusten terwijl ik hem bekijk. Zijn voorkomen is een beetje rommelig – zijn stropdas zit scheef, zijn donkere haar is iets uit model geraakt en hij heeft een vermoeide blik. Alle tekenen van een workaholic.

‘Tot laat gewerkt?’

‘Ben ik zo makkelijk te lezen?’ gniffelt hij. ‘Ik werk op Wall Street, als credit analist. Dus overwerken is een dagelijks dingetje geworden.’

‘Aha.’